

РЕШЕНИЕ

№ 6098

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Антон Стефанов, като разгледа дело номер **6040** по описа за **2021** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Е. П. В., чрез адвокат П. срещу решение № 20206557 от 24.09.2020 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 11719/2018 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 97 състав, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 16 – 4332 – 007404/20.06.2016 г. издадено от началник отдел към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР. В останалата част е отменено.

С оспореното НП в потвърдената му част, на Е. П. В. са му наложени три наказания глоба както следва:

-на основание чл. 174, ал. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложена „глоба“ в размер на 2 000 лв.

-на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предложение 1 и 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева.

-на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предложение 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева.

В жалбата се съдържат оплаквания за незаконосъобразност, неправилност,

необоснованост на първоинстанционното решение, постановено при съществени нарушения на процесуалния закон, а така наложените административни наказания са завишени и явно несправедливи. Касаторът моли за отмяна на решението на СРС в частта, с която е потвърдено спорното НП. Алтернативно моли, да бъде постановено решение, с което да се намалят наложените административни наказания в техния законов минимум.

По времето на проведеното по делото съдебно заседание касаторът не се явява. Представява се от

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел, че на 29.05.2016 г., около 02:20 часа, в [населено място], нас [улица], касаторът е управлявал лек автомобил „А. А4“, с регистрационен номер СА 5964 ХК, с посока на движение от [улица] към [улица] и пред блок 1, водачът е отказал да бъде изпробван с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с № 0214. Издаден му е талон за медицинско изследване № 0041225 за Окръжна болница който не бил изпълнен от Е. В.. Освен това не е представил СУМПС, контролен талон към него, както и свидетелство за регистрация на МПС и знак за годишен технически преглед. За констатираните нарушения е съставен АУАН, а въз основа на него е издадено процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че нарушенията са извършени, поради което е потвърдил процесното НП. Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез връчване, на 12.10.2020 г. Жалбата е изпратена на 26.10.2020 г., видно от представена информация за пратка от куриерска фирма Е. и е заведена в деловодството на СРС с вх. № 21056588, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Към момента на постановяването на решението на СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност, но към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществуването му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането й пред настоящата инстанция.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК /в редакцията към датата на извършване на нарушението, изм. в ДВ.бр.26/2010 г. в сила от 10.04.2010 г./ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80, ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 29.05.2016 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 29.11.2020 г.

Съдът следи служебно за изтичане на давността, поради което оспореното решение следва да се отмени, като по същество се отмени и процесното НП.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 20206557 от 24.09.2020 г., постановено по нахд № 11719/2018 г. на СРС, НО, 97 състав, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 16 – 4332 – 007404/20.06.2016 г. издадено от началник отдел към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на Е. В., на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 2 000 лв., на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предложение 1 и 2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предложение 3 от ЗДвП, за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева.

Решението е окончателно.

